

WERKASALON SUKUTERVEISET

SUKUSEURAN JÄSENLEHTI 16
Vihanti huhtikuu 2013

OHJELMA

9.00	Ilmoittautuminen Ukonkantissa	
9.30	Hartaushetki Vihannin kirkossa, kirkkoherra Lauri Haapala Kukkalaitteiden lasku haudoille	
10.00	Tutustuminen Vihannin ensimmäisen kirkon aarteisiin pikkukirkossa Tutustuminen Vihannin kirkkoon oppaan johdolla	
10.30	Kahvit ja ilmoittautuminen Ukonkantissa	
11.00	Pääjuhla Ukonkantissa	
	Yhteislaulu <i>Kansalaislaulu</i>	
	Tervehdyssanat	Ilkka Verkasalo
	<i>Satumetsän tiellä</i> <i>Kirje kuulle</i>	Sukuseuran lapsiryhmä
	Juhlaesitelmä <i>Verkasalot kauraperäläisen silmin</i>	Aarne Mämmelä
	Musiikkiesitys	Rankisen tytöt
	Sikermä omia runoja	Eeva Heilala
	Johan Korolaisen sukupuu	Sirpa Pietarila
	<i>Testamentti pojalleni</i> <i>Vartiossa</i>	Reserviläis- kuoro
	Suvun vanhat hautamuistomerkit	Eija Hanhineva
	Yhteislaulu <i>Kymmenen virran maa</i>	

Kansikuvassa Heinämies Ilmari: Marke Verkasalo::

Kuva: Hannele Verkasalo

Muut lehden kuvat ovat pääosin Petri Verkasalon ja Hannele Verkasalon kuvaamia.

Lehdestä löytyy

Lehden kannessa lepäilee heinä mies Ilmari. Hän oli yksi harrastustöiden näyttelyn esiintyjä viime kesän sukujuhlilla. Tähän lehteen on koottu juhlien tunnelmaa ja ajanviettoa sekä esitelmistä lyhenteet tai taustat. Tarkoitus on välittää tunnelmaa myös niille, jotka eivät juhlimaan päässeet (myös minulle).

Juhlien järjestelyt sujuvat hyvällä rutiinilla ja vahvalla vihanalaisella panostuksella. Suurkiitokset kaikille juhlien ja näyttelyn järjestäjille.

Vihannin Kotiseutuyhdistykseltä ilmestyy keväällä uusi kirja, Äijänleuasta Victoria Vergeen. Kirja kertoo pikkukirkon tarinoita ja myös mikä tuo Victoria Verge oikein on. Maailma on muuttunut, etsikääpä vaikka Internetin hakukone Googleella mikä tuo Victoria Verge nykyään on.

Pekka Verkasalo

Vihannin ensimmäisen kirkon aarteet pikkukirkossa: Merja Honkakoski

Sikermä omia runoja: Eeva Heilala

Werkasalot kauraperäläisten silmin: Aarne Mämmelä

Tutustuminen Vihannin tsasounaan (ja suvun hautamuistomerkkejä)

Johan Korolaisen sukupuu: Sirpa Pietarila

Oikopolkua suvun helmaan: Taimi Laitala

Kuvakavalkaadi juhlista: tunnelmia, musiikkia, harrastus- ja keräilynäyttely

Seuran hallitus 7.7.2012

Puheenjohtaja Pekka Verkasalo 050 555 3295 Haukantie 38 04320 Tuusula pekka.verkasalo@kolumbus.fi	Varapuheenjohtaja/Sihtööri Petri Verkasalo 050 357 4257 Iisakintie 13 85410 Sievi p.verkasalo@omanetti.fi
Rahaston hoitaja Eija Hanhineva 044 096 4514 Tinatie 6 86400 Vihanti eija.hanhineva@gmail.com	Jäsenasiat Juhani Mikkela 050 553 9561 Rantakukantie 3 H1 90540 Oulu juhani.mikkela@gmail.com
Merja Honkakoski 050 345 2063 Ketuntie 7 86400 Vihanti merjahon@gmail.com	Irma Lumiaho-Ollila 0400 386 331 Limingantie 293 92430 Paavola irma.lumiaho-ollila@raahe.fi
Minna-Mari Myllykangas 040 583 5544 Raahentie 276 92600 Pulkila minnamari.myllykangas@gmail.com	

10.30

Kahvit ja ilmoittautuminen Ukonkantissa

Ilmoittautumassa ja
kauppaa tekemässä:
Matti Mikkela,
Sirpa Pietarila,
Anja Pirmes,
Kyllikki Mikkela,
Anita Rautioaho

Kahvilla:
Anneli Rautio
Ilkka Verkasalo,
Mikko Hanhineva,
Asta Krankkala,
Kaisu Sakko (emäntä)

Sukuseuran vuosikokous Ukonkantin auditoriossa

Lapsille runorastisuunnistus vuosikokouksen aikana

Runorastisuunnistuksen
tuulimyllyrastilla rastivalvojana
mylläri Eero Hiltunen sekä
suunnistajat Paula Lönnroth ja
Jasmin Honkakoski

Seuran vuosikokouksen
puheenjohtaja Hannele Verkasalo

Juhlaesitelmä

Werkasalot kauraperäläisen silmin

Aarne Mämmelä

Werkasalojen sukujuhlissa 7.7.2012 oli puhujana Aarne Mämmelä, joka on julkaissut 2011 kirjan *Vhannin Kauraperän asutushistoriasta*.

Kauraperä on Ilveskorven eteläisin sivukylä, jossa on ollut 230-vuotisen historian aikana 44 asuinpaikkaa. Kantatilat ovat Viiltola eli entinen Viiltokoski ja Kaurala, joka jakaantui myöhemmin Takalo-Kauralaksi ja Oja-Kauralaksi. Kauraperällä on nykyisin noin 50 asukasta.

Jaakko Werkasalon tallettaman perimätiedon mukaan Kauraperän eteläpuolella olleessa Säilyn piilopirtissä asui kolme Werkasalon veljestä isonvihan aikaan (1714-1721). Piilopirtti sijaitsi Oulaisten puolella 40 metriä Vhannin ja Oulaisten rajalta. Rajan kulmauksessa on isonjaon aikainen rajapyykki. Piilopirtille on todennäköisesti kuljettu aikoinaan Lievonkankaan ja Lievonkosken yli. Raahelainen Jenny Maria Montin kävi piilopirtillä Werkasalosta 1782, ja tästä matkasta on säilynyt päiväkirja ja pieni matkakertomus.

Werkasalossa Jenny Maria kirjoitti ylös 12 seitsemenvuotiaan Marjan arvoitusta. Marja oli Jaakko Werkasalon täti Maria Kustaava, joka kuoli vain 10-vuotiaana 1875. Arvoitukset olivat tämän tapaisia (suluissa vastaus): Kattila kiehui kankahalla, ilman puitta, valkiatta, kokitta kohentamatta? (Muurahaiskeko.) Niemi, niemi, saari saari, saareissa sata pessää, muna joka pesässä? (Naurismaa.)

Kauraperällä on asunut 19 Werkasaloa. Ensimmäiset Kauralan emännät olivat Risto Eli-aanpoika Mattilanperän eli Werkasalon tyttäriä. Kaksi sukupolvea myöhemmin oli Oja-Kauralan emäntänä Kustaava Yrjöntyttä Werkasalo, jonka miestä kutsuttiin myöhemmin Leppävirran Antiksi, koska perhe asui lyhyen aikaa Leppävirralla. Niemiahossa asuivat Matti Kaarlonoika Taskila ja Aino Antintytär Taskila (Siirtola), joiden perilliset asuvat yhä Mäkipellossa (ent. Takalo-Kaurala) ja Pajapellossa (ent. Oja-Kaurala). Vastaavasti Viiltolan emäntänä oli Hilma Jaakon tytär Viiltola (Kiimala) ja tämä sama suku asuu yhä Viiltolassa. Tästä seuraa, että kaikilla Kauraperän kantatiloilla asuu nykyään Werkasalon suku.

Osmo Werkasalo oli mukana rakentamassa Kauraperäntietä 1952 ja muisteli Pöckelö- ja Lievonkankaan välissä olevan Lievonrotkon eli sillan ylittämistä tähän tapaan: "Siinä Lievonsillan kohalla oli ojat luotuna ja sehän oli lääseikyä. Heikkisen poika lähti jokityömaan rattorilla me-

nemään sen Pöckelökankaan ylitte, niin se raktori upposi siihen, Fordson Major. Minä menin sinne joku päivä myöhemmin, oli kyllä ollu kuivat ilmat. Minun piti nykästä se raktori pois vaijerilla Johan Deerellä. Kävelin siinä ja ajattelin, että kyllä tästä pitäs päästä. Kävin palijaalla raktorilla ajamassa sen Lievonsillan yli, eikä mittään heikkua. Ja kyllähän ne ukot sitte sano, että on se tämä raktori, kun se mennee ja tämä putosi heti alakuun siihen rinteseen.” Vuonna 1937 ostetulla Johan Deerellä on käännetty monet Kauraperän pellot.

Sitä kuusta kuuleminen, jonka juurella asunto: Vihannin Kauraperän asutushistoria

Lapsen isää etsittiin raastuvassa. Äidiltä kysyttiin, kuka lapsen isä on. Äiti vastasi: ”En minä muuta tiijä, mutta suutarille se haisi.”

Tämä kirja sisältää hupaisia tarinoita Vihannin Kauraperältä, mutta sillä on vakavampikin tarkoitus. Tavoitteena on esittää suhteellisen kattava yhteenveto alueen historiasta ja sen 44 asuinpaikasta 1780-luvulta lähtien entisen erämaan asuttamisesta sen vähittäiseen hiljenemiseen. Joukkoon mahtuu sekä traagisia menetyksiä että hauskoja sattumuksia.

Sitä kuusta kuuleminen, jonka juurella asunto: Vihannin Kauraperän asutushistoria

Aarne Mämmelä

Matti Taskilan poika Tauno asui Kauraperän Salmiahossa. Taunolla oli pyöräillessä niin kiire, ettei hän joutunut pystyttämään pyörää pihalle tullessaan. Hänen tullessaan pyörä ensin niiasi sivusuunnassa ja kaatui sitten maahan, ja miehen juostessa jo sisälle pyörä jäi kumolleen, ja takaratas jäi pyörimään pitkän tovin. Kiviselä tiellä saattoivat kiireisellä miehellä poljinkammet katketa kiven kohdalla. Välimatkat Tauno kulki juoksemalla eikä aukaissut veräjää vaan hyppäsi yli. Kun Tauno joi kahvia, hän ei maltanut istua vaan joi kahvinsa seisaaltaan lautaselta. Kun hän kysyi kellon aikaa, hän sanoi: ”Palijoko kello on, täh?” Tauno oli nopea ja kova työmies ja hänet otettiin töihin, vaikka miehiä oli juuri vähennetty. Kerran Tauno tuli purkamaan Osmo Verkasalolle vanhaa leivinuunia ja heti saapuessaan kysyi ”tästäkö näin” ja aloitti saman tien työnsä.

Myös Varpunevan omistaa nykyisin Verkasalon suku. Osmo Verkasalo sanoi, ettei niin hyvää koivumetsää ole muualla kuin Kauralassa ja Viiltolassa, ja Vihannin parhaat viljelysmaat ovat Kauraperällä. Varpunevan tontilla olevan kaivon paikkaa etsittäessä Osmo soitti Erkille ja sanoi puhelimessa: ”Tuu hakkeen se kaivo!” Erkki oli sanavalmiina vastustamassa: ”Ei kai mulla oo semmosta peräkäräykään!”

Lainaukset ja kuvat kirjasta Aarne

Mämmelä,
Sitä kuusta kuuleminen, jonka juurella asunto: Vihannin Kauraperän asutushistoria,
Painoykkönen, Oulainen, 2011.

Kun olin nuori
ystävällinen nainen neuvoi:
Älä vain mene
piiaksi kenenkään navettaan.

Mutta minä menin
ja hyvä oli että menin
ei minusta enää siihen olisikaan .
En ymmärrä roboteista
enkä välitä raporteista.

Hyvä oli että menin
opin ainakin sen
että pienistä ikkunoista
on parempi nähdä maailma suurena
kuin kuvitella omat ikkunat suuriksi
ja nähdä maailma pienenä.

* * *

Runoilla kuulijoiden sydämiin

Runoilija Eeva Heilala lausui useita runoja uusimmasta runokirjastaan, *Ikkunasta avautuu maailma*. Kuulijat pääsivät sisälle runojen sanomaan taitavan, koruttoman esiintymisen kautta.

Vielä marraskuussa löydät puolukoita,
kunhan kuljet metsässä silmät auki,
et turhaan halaile puita ja pensaita
vaan kumarrut ja poimit.

Mieluummin halaan miestä,
sillä ihanampi on ihmisen iho
kuin kaarnainen puunkuori.
Suloisempi miehen syli
kuin toukan takoma kanto

* * *

Nuoripari tuli vierailulle,
lähti maisemaa katselemaan.
Käykää nyt vain,
vaikka kaupunkilaisiksi olettekin muuttuneet,
katsomassa naapurin uutta navettaa.

Kulkivat metsän halki
kuulivat neulasten naurun
kävyt lampaiksi kuvittelivat
kutittivat kuusenoksilla toisiaan.

No miltä navetta näytti?
Ei siellä mitään navettaa ollut.
Näkyi suuri tehdas
katolla kymmenen piippua
sivuilla monen monta ovea
joissa kyltti:
Sivullisilta pääsy kielletty.

Vartija kalisteli sisällä.

* * *

Juhlavieraiden kasvoilla vaihtelivat hymy ja nauru.
Välillä poskille valuivat kyöneleet...
Eeva Heilalan luvalla lehteen on otettu mukaan
runoja em. runokirjasta.

Eija Hanhineva

Oikopolkua suvun helmaan

Taimi Laitala

On kaunis kukkanen elämältä, kun saa kutsun kuulua kunniajäsenenä arvostamaansa sukuseuraan. Minulle ojennettiin kukkakimppu Werkasalon sukujuhlissa 7.7.2012 ja tunsin suurta iloa, johon liittyi paljon tuttua ja turvallista, etten sanoisi sukulaisuutta.

Kun tutustuin 12 vuotta sitten *Verkasalot Vihantilaisten talonpoikaissuku* -kirjaan, totesin, että kirja on kulttuuriteko laajassa mielessä. Kirjan ainoana puutteena mainitsin silloin, että oma nimi puuttuu, vaikka läheltä liippaa. Sisaruksistani viiden nuorimman nimet ovat siinä isänsä eli minun isäpuoleni oli Janne Kanakaala Hilman sukuhaarasta.

Nyt asiaa miettiessäni olen löytänyt paljon polkuja, jotka ovat kulkeneet Werkasalon sukumaisemissa eri vuosikymmeninä ja eri henkilöitten kanssa. Ensimmäisen tulee mieleen, kun kuljin kansakouluun Alpuan Werkasalon ohi, ja ihailin Järviojan sillalta isoa asuin-kanttia. Alpuan nuorisoseuran toimista muistan, kun Elli Werkasalo, myöhemmin opettaja Elli Tiittanen, ohjasi meitä Kalevan nuoria. Kun vuosina 1949 -1953 kävin Raudaskylän keskikoulun, oli Yrjö Werkasalo Ilveskorvesta siellä samaan aikaan, jolloin jo tulimme tutuiksi. Myöhemmiltä vuosikymmeniltä löytyy erilaisia yhteisprojekteja, kun esimerkiksi Osmo Werkasalon kanssa teimme innolla kotiseututyötä Vihannin kotiseutuyhdistyksen riveissä 1960 -70 -luvuilla, jolloin suunniteltiin kotiseutukeskusta, ja tehtiin Vihanti kirja I. 2000-luvulle tultaessa tehtiin Elma Kotilan, os. Verkasalo, kanssa Suur-Alpuasta kolmeksi -kyläkirkjaa.

Ilveskorven Werkasalon pihapiiri tuli sukulaispaikaksi, kun isäni Toivo Lähdesmäki (1910 -1940) kahden sisaruksensa kanssa osti Werkasalon tilan vuonna 1935. He olivat jääneet orvoiksi isänsä kaaduttua Tampereen taistelussa 1918 ja ostivat perintöosuuksillaan maatilaa, muuttivat Ilveskorpeen ja näin kauha-jokisista tuli vihantilaisia. Tätini Selma Karttunen asui perheineen Ilveskorven Werkasaloa, joten se pihapiiri oli ihan oikea sukulaispaikka meille Toivo-veljen kolmelle sotaorvolle. Isäni nukkuu Vihannin sankari-vainajien rivissä. Olin 2,5 -vuotias hänen kuollessa ja me muutimme äitini Marjatan kotikylään Alpuan, jossa Anni-sisko syntyi runsas kuukausi isän kuoleman jälkeen.

Osmo Werkasalon (1924 -2009) kanssa olimme vuosikymmenet työssä Vihannin kaivoksella ja jossa-kin yhteiskahvitilaisuudessa istuimme samassa pöydässä, jolloin hän kertoi isäni tarinaa.

-Olin poikanen ja minusta oli ihmeellistä, että Toivo puhutteli meitä poikasia vertaisenaan. Hän jäi mieleen myös hyvänä esimerkkinä yrittäjäydestä. Toivo omisti talvisodan alkaessa kaksi traktoria ja raivasi omalla kylällä ja lähiympäristössä paljon suopeltoja mm. Raahan kaupungille kymmenen hehtaarin peltoalueen. Hän oli suunnitellut traktoriin oja-auran, jossa oli nostolaite, vinssi. Kaivettu oja oli normaalia suo-ojaa. Hän raivasi myös Vanhansuon, jossa viljeli ruista myyntiin. Ruis menestyi hyvin. Se leikattiin viikatteella ja puitiin ryskällä. Toivo Lähdesmäki rakensi talon Ilveskorpeen.

Risteys valmistui kesällä 1938 ja Lähdesmäet pitivät siinä kahvilaakin, kertoi Osmo.

Kunniajäsenyys on myönnetty minulle ansioista, jotka ovat tulleet lähinnä kirjoitusinnostuksestani. Kiitos Eija Hanhineva ja Merja Honkakoski yllätyksestä, jonka sain kokea harrastenäyttelyn kokoamispäivänä, kun olin tekemässä artikkelia ko. näyttelystä.

Tunnustan, että kaikissa kirjoituksissa on sydän ollut mukana. Mitä elämä olisi, ellei voisi kirjoittaa eli Lasse Mortenssonia mukaillakseni, "Kaikki, paitsi kirjoittaminen on turhaa!"

10.00

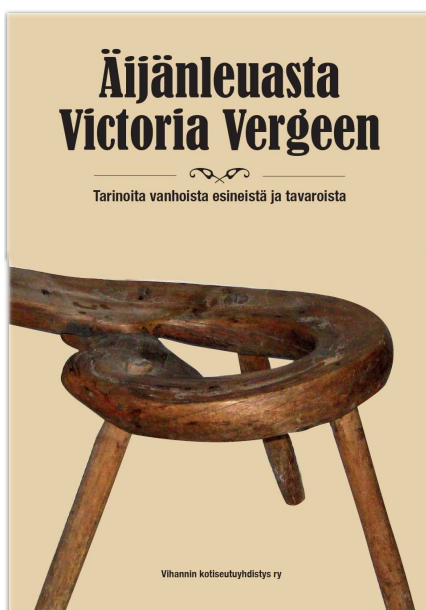
Tutustuminen Vihannin ensimmäisen kirkon aarteisiin pikkukirkossa Tutustuminen Vihannin kirkkoon oppaan johdolla

Sukujuhlissa viime kesänä kuulimme hartauden jälkeen pikkukirkossa Merja Honkakosken kertomana Vihannin ensimmäisen kirkon esineistöstä. Näistä esineistä alttarikaide, saarnastuoli ja osa vanhoista hirsistä ovat nähtävillä pikkukirkossa.

Samalla saimme tutustua kanttori Asko Rautakosken ohjaamana nykyisen kirkon esinearteisiin, joista niistäkin osa on peräisin ensimmäisestä kirkosta.

Uusi kirja Kotiseutuyhdistykseltä

Tänä keväänä ilmestyvässä Vihannin kotiseutuyhdistyksen julkaisemassa tarinakirjassa "Äijänleuasta Victoria Vergeen" voimme tutustua tarkemmin näiden kirkkojen esineistöön.

Ensimmäisen kirkon tarkka istumajärjestys antaa mielenkiintoisen kuvan sen ajan yhteiskunnasta. Kirjassa kerrotaan myös tapulin esineistöstä ja tutustutaan muihin sen ajan seurakunnan "tarve-esineisiin", kuten kappaan, mustapenkkiin, jalkapuuhun tai äijänleukaan. Voimme lukea minkälaisesta rikoksesta Vihannissa tuomittiin mustapenkkiin tai jalkapuuhun ja miten rangaistus käytännössä toteutettiin.

Kirkollisen esineistön lisäksi kirjassa kuvataan vihantilaisten elämänmenoa, tutustutaan köökin ja kamarin kalusteisiin, miesten työkaluihin ja naisten tarve-esineisiin, lasten leluja unohtamatta. Mukana on kuvauksia sota-ajan puhdetöistä aina nykyajan uusiin keksintöihin. Sellaisia olivat mm. pulsaattoripesukone ja Victoria Verge.

Kirja tulee myyntiin Vihannin pääkirjastoon ja kauppoihin. Tämä kirja on kuudes kotiseutuyhdistyksen julkaisu ja jatkaa Täyttä tarinaa -kirjasta tuttua tarinointia. Kirjan lopussa on valokuvaliite museoesineistä.

Sukukirja Johan Korolaisen jälkeläisistä

Sirpa Pietarila

Johan Korolaisen jälkeläisten sukuseura ry. perustettiin 26.5.2007 Iisalmen Mansikkaniemessä. Jo ensimmäisessä tapaamisessa sukutauluja hahmoteltiin seinälle ja koottiin tietoja suvun jäsenistä. Nyt viisi vuotta myöhemmin on kasassa yli 6200 nimeä ja työ suvun vaiheiden selvittämiseksi jatkuu yhä. Johan Korolaisen jälkeläisten sukukirja julkaistiin 9.6.2012 Pattijoen Lohenpyrstössä pidetyssä sukutapaamisessa. Kirjan julkaiseminen sopi hyvin tähän ajan-kohtaan, sillä vuonna 2012 tuli kulu-neeksi 200 vuotta Johan Korolaisen muutosta Vihantiin. Herastuomari Johan (Juho) Korolainen (myöh. Taskila) oli kotoisin Savosta. Johan ja Margareeta Korolainen muuttivat Iisalmen Kilpijärveltä Alpuaan talvella 1812. Heillä oli mukanaan 4-vuotias Juho-poika. Margareeta odotti jo kolmatta lastaan, sillä yksi lapsista oli kuollut lislamessa ollessa. Korolaiset asettuivat asumaan Alpu-aan, syrjäiseen Alakankaan kruununtorppaan. Huhtikuussa 1812 heille syntyi siellä Antti-poika ja kahden vuoden päästä Aatu. Alakankaasta Johan Korolainen perheineen muutti vuonna 1817 Taskilan kruununtalalle, joka oli keskempänä kylää ja lähempänä Alpuajärveä. Sukunimi vaihtui tuolloin Taskilaksi talon nimen mukaan. Perheeseen syntyi vielä neljä lasta lisää. Kalastuksen ja maanviljelyn ohella Juho Taskila toimi Salon ja Siikajoen kärejien lautamiehenä 20 vuotta.

Sukukirjassa esitellään Johan Korolaisen lasten sukuhaarat, joita on siis seitsemän.

Juhon sukuhaara on savolaisin suku. Juho muutti Vihannista Paavolan Luohualle ja myöhemmin Heino-lanperälle. Sukunimeksi tuli Heinonen talon mukaan. Hänelle syntyi paljon lapsia, sillä hän avioitui uudelleen leskeksi jäätyään. Moni lapsista kuoli kuitenkin pienenä. Osa lapsista palasi Vihantiin avioiduttuaan, mm. tyttäret Maria-Liisa Mankinen ja Kustaava Isoaho. Juhon poika Aatu Heinonen palasi isoisänsä kotiseudulle Iisalmen maalaiskuntaan. Iikka Heinonen muutti Ouluun ja työskenteli siellä vanginvartijana. Juhon sukuhaaraan kuuluvia asuu mm. Kuopiossa, Iisalnessa, Oulussa ja pääkaupunkiseudulla.

Antin sukuhaara vaikutti alkuun Alpuassa. Antti Paakkula asui Maria-vaimonsa kanssa Paakkulan talossa yli 30 vuotta. Heidän poikansa Jaakko jatkoi talon isännöyttä. ja hänen kolmas vaimonsa oli Liisa Verkasalon tytär Sofia Eunika Häkkinä. Antin sukuhaaran lapset hajaantuivat Vihantiin, Paavolaan, Oulaisiin ja Amerikkaan. Suku on jatkunut mm. nimillä Haapamaa, Verkasalo tai Taskila.

Aatun sukuhaaraa löytyy esim. Siikajoelta, Rantsilasta, Tyrnävältä, Vihannista, Kolarista, Kanadasta ja Amerikasta saakka. Aatu Taskilan asui perheineen

aluksi Vihannissa, mutta muutti myöhemmin Rantsilaan vaimon synnyinseudulle. Sukunimi vaihtui myöhemmin Isolehdoksi Savalojalla sijaitsevan talon mukaan. Aatu oli varalautamies. Aatun Juho-poika jatkoi Isolehdon talon isännöyttä, mutta hänen myöhemmistä vaiheistaan ei ole tietoa. Reetta tyttären mies oli Antti Uusitalo I. Lang, mutta heidän vaiheistaan ei tiedetä muuta. Kaisa meni naimisiin Johan Törmän kanssa. Maria avioitui Heikki Rantapelkosen kanssa. Kustaava oli kahdesta naimisissa Paavolassa (Palokangas ja Karppinen). Maria oli aluksi piikana

Temmeksellä, mutta muutti myöhemmin Paavolaan miehensä Samuli Korkalan kanssa. Matilda työskenteli myös piikana, kunnes avioitui temmesläisen Aappo Paakkosen kanssa.

Lauri Taskila asui aluksi Ilveskorvessa Siponmaan talossa, mutta muutti v. 1863 Oulaisten Matkanivaan. Nimi vaihtui Oulaisissa Salonpääksi talon nimen mukaisesti. Osa Laurin sukuhaarasta asuu Amerikassa. Stiina-tytär meni naimisiin alpualaisen Matti Wilmingon kanssa. Suku löytyy Oulaisista (Salonpää, Tuomikosket, Vilmingot) ja Vihannista (Vilminko). Suvusta löytyy myös Rantalaita ja Herralaita. **Laurin sukuhaara** on levittäytynyt myös Ruotsiin ja ympäri Suomea. Tuntemattomin sukuhaara on **Priitta Kaisan sukuhaara**. Priitta Kaisa avioitui vihantilaisen Lars Ranta-Junttilan kanssa. He muuttivat Vihannista Paavolan Lapinkylään ja heidän sukunimensä vaihtui siellä Vähäkankaaksi. Heille syntyi seitsemän lasta. Vanhin poika Juho Ek kävi asumassa muuallakin, mutta hän palasi asumaan noin 40-vuotiaana Paavolaan. Paavo Vähäkangas työskenteli myöhemmin renkinä Vihannissa, mutta muutti sitten Raaheen. Kirkonkirjojen mukaan hän muutti v. 1880 pois Raahesta, mutta paikkakuntaa ei ole tiedossa. Maria-tytär avioitui Matias Wuoppolan kanssa. He muuttivat Alatornion kautta Ruotsiin. Ruotsissa asuu edelleenkin Wuoppoloita, mutta osa suvusta asuu Helsingissä. Eeva Kaisa Vähäkangas kävi piikomassa Oulussa ja Rantsilassa, josta muutti v. 1876 takaisin Paavolaan. Hänen myöhemmistä vaiheistaan ei ole tietoa.

Kallen sukuhaara on laajin. Kalle oli Juho Taskilan toiseksi nuorin lapsi ja hän jatkoi Taskilan talon isännöyttä yhdessä Kaisa-vaimonsa kanssa. Kalle toimi isänsä tapaan lautamiehenä. Hänen Kaarlo-poikansa oli naimisissa Liisa Verkasalon Kustaava-tyttären kanssa. Kallen sukuhaaraa löytyy nimellä Taskila, Matkaselkä, Alila, Mäntyniemi, Rekilä, Kiljunen, Lumijärvi, Kuorilehto, Törmikoski, Arvola, Mikkilä, Jaakola ja Äijälä.

jatkuu seuraavalla sivulla

Laulun ja soiton riemua

Saara Rankinen

Reeta, Sofia ja Saara Rankinen muodostavat laulavan sisaruskolmi-
kon. He ovat laulaneet
pienestä pitäen ja
molemmat vanhemmat
ovat musikaalisia.
Heidän isällään oli
tapana laulattaa ja
säestää tyttöjä
kitaralla.

Ensimmäinen
esiintymiskokemus oli
sedän 50-vuotisjuh-
lissa. Nuorimmalla
siskolla, Saaralla, oli
ikää tuolloin vasta 9
vuotta. Siskokset
opettelivat laulamaan
Kansanlaulusikermän
moniäänisesti, jonka
sitten esittivät juhlissa.
Siitä alkoi heidän
innostus ruveta har-
joittelemaan kappaleita lisää ja
laulamaan niitä kolmistaan.

Sisarusten lauluharrastus sai
uuden suunnan, kun Saara
opetteli soittamaan kitaraa viisi
vuotta sitten. Nyt oli säestäjä
omasta takaa mikä tekikin lau-
lamisesta vielä mukavampaa.
Kappaleita opeteltiin lisää ja
heitä pyydettiin esiintymään
erilaisiin tilaisuuksiin. Esiintymi-
siä onkin kertynyt useampia
vuosien varrella. Siskosten suo-
sikkiartisteihin kuuluvat muun

muassa Johanna Kurkela, Anna
Puu ja Chisu, joiden kappaleita
he esimerkiksi ovat esittäneet.
He käyvät mielellään laula-
massa ja saavat näin samalla
esiintymiskokemusta lisää. Jos
joku heistä kolmesta ei pääse
jollain kerralla laulukeikalle mu-
kaan niin silloin lauletaan kah-
den tytön voimin, joskus jopa
yhden. Tyttöjen tavaramerkki on
vaatimattomuus – sopivissa
määrin.

Sisarusten haaveena olisi
joskus päästä isommille estra-
deille. Omia kappaleitakin olisi
hienoa väsätä ja käydä äänittä-
mässä vaikkapa levy. Heidän
suvussaan on paljon musikaali-
sia ja soittotaitoisia serkkuja,
joten heidän kanssaan olisi
mukava laittaa bändi pystyyn ja
lähteä esiintymään. Vielä toistai-
seksi kuitenkin mennään kita-
rasäestyksellä. Katsotaan, mitä
tuleman pitää.

jatkoa edelliseltä sivulta

Eliaksen sukuhaara levittäytyi mm. Vihannin
Möykkylään. Eliaksen puoliso oli Greta Sakko. Lap-
sia syntyi kolme, joista vain Priitta Liisa selvisi
aikuisikään. Priitta Liisa avioitui Heikki Kangasnie-
men kanssa ja he saivat 14 lasta (joukossa kolmet
kaksoset). Elias Taskila kuoli keuhkotautiin jo 32-
vuotiaana. Greta-vaimo meni uudelleen naimisiin v.
1865 renki Markus Heikinpoika Jussinniemen
kanssa ja he saivat vielä lisää lapsia.

Johan Korolaisen lapset ovat levittäytyivät Vihannin
eri kyliin, Paavolaan, Oulaisiin ja Rantsilaan.

Korolaisen sukua asuu edelleenkin lisalnessa.
Ritoniemen tilaa asuttaa Juho Korolaisen veljen
jälkeläinen viidennessä polvessa. Johan Korolaisen
Greta-vaimo oli niinikään laajaan Remeksen
sukuun kuuluva.

Vaikka sukutietojen keruu julkaistun kirjan osalta
on päättynyt, tietojen tallennus ja korjaustyö
jatkuvat edelleen. Johan Korolaisen jälkeläisten
sukukirjaa on vielä myytävänä. Hinta on 35 euroa +
postituskulut (sirpa.pietarila@kotinet.com).

Satumetsän tiellä Kirje kuulle

Sukuseuran lapsiryhmä

Juhlassa esiintyivät jälleen kerran laulavat lapset. Tällä kertaa laulajia oli kahdeksan, joista neljä sukuun kuuluvia ja loput ystäviä koulusta ja vapaa-ajalta. Laulut olivat lasten suosikkeja viime vuosilta: *Satumetsän tiellä* ja *Kirje kuulle*.

Testamentti pojalleni Vartiossa

Reserviläis- kuoro

Reserviläisten kuoro on esiintynyt kanttori Asko Rautakosken johdolla vuodesta 2008. Kuorossa on laulanut parikymmentä miestä. Ohjelmiston laulut ovat isänmaallisia ja hengellisiä lauluja sekä kansanlauluja. Juhlatoimikuntaan kuulunut Pentti Parkkila oli saanut laulajiksi kaksi poikaansa, Pasin ja Teemun, sekä Antti Niskakankaan ja Jani Sikalan. Miehet lauloivat kirkossa ja juhlassa. *Testamentti pojalleni* ja *Vartiossa* olivat juhlavaa kuunneltavaa. Seppeleen laskun yhteydessä maastopukuiset miehet seisoivat vartiossa sankarihaudan muistomerkin äärellä.

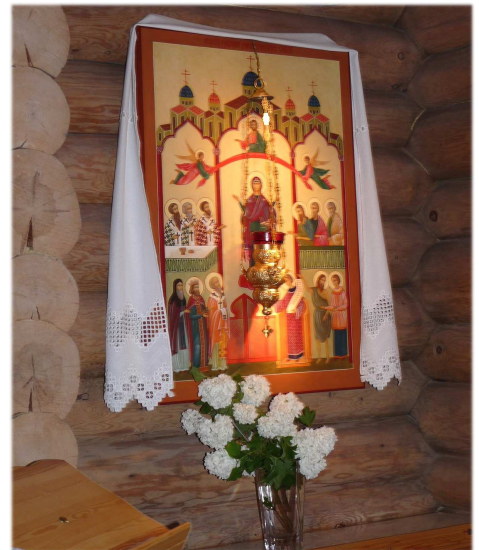

16.00

Tutustuminen Vihannin tsasounaan ja omatoiminen hautausmaakierros

Sukujuhlapäivän lopuksi osa juhluvieraista tutustui Vihannin hautausmaan vieressä sijaitsevaan tsasounaan. Tsasouna, joka on nimeltään Kaikkein Pyhimmän Jumalansynnyttäjän suojeluksen tsasouna, kuuluu Oulun ortodoksisen seurakunnan pyhäkköihin. Tsasouna vihittiin käyttöön 1.10.1988. Vihkimisen suoritti tuolloin Oulussa toiminut metropoliitta Leo.

Lähes kaikki tsasounan ikonit ovat ikonimaalari Elli Tiittasen tuotantoa. Ellin ikoneita oli näytteillä Ukonkantissa juhlien aikana. Viime vuoden sukulehdessä oli kirjoitus Ellistä, sukumme ikonimaalarista.

Tsasounaa meille esitteli isännöitsijä Ulla Haukka.

16.00

Tutustuminen Vihannin tsasounaan ja omatoiminen hautausmaakierros

Tsasounan jälkeen siirryimme hautausmaalle. Yrjö Juhonpojan lapsista hautausmaalta löytyvät Kalle Eliaan (10. lapsi), Jaakon (12. lapsi) ja Reetan (14. lapsi) hautamuistomerkit. Kalle Eliaan pojan, Juho Yrjön, hauta on isänsä haudan lähellä. Monet myöhemmät sukupolvet ovat myös saaneet viimeisen leposijansa esi-isänsä läheisyydestä.

Päivän aikana on mahdollisuus tutustua sukuseuralaisten harrastenäyttelyyn Ukonkantin tiloissa.

Merja Honkakoski: Kalenteripyyhkeitä 1960-luvulta alkaen

Pentti Parkkila: Entisöity kiikkutuoli 1800-luvun lopulta

Ilkka Verkasalo: Kaappikello

Pirneksen poppoon harrastuksia

Pirneksen Maijan (os Taskila) ja Laurin sakkia on neljässä polvessa n 60 henkeä. Siihen väkäärään mahtuu harrastuksia. Sukujuhilla oli esillä muutamia eri sukupolvilta.

Maijan harrastuksena, järjestö- ja luottamustoimien ohella, on ollut aina käsityöt. Näyttelyssä oli esillä Pyhäjoen kansallispuku, joka on tehty kankaasta alkaen itse. Esillä oli myös poppanoi- ta ja muita kudontatöitä.

Seuraavaa polvea edustivat Arjan tekemä Rajakarja- lan kansallispuku ja Ritvan tekemä kravattimekko. Käsilätekeminen on periytynyt

Lapsenlapsilta oli esillä mm Anu (Anitan tytär) Kuori- lehdon posliinitöitä. Sepän Seppo kulkee vetouisteluki- soissa ympäri Suomea. Saa- liin varmistamiseksi hän valmistaa uistimet itse. Uistimia oli esillä Ukonkantissakin.

Pirneksen Heikin ja Sa- rin lapset ovat hurahtaneet jalkapalloon ja futsaliin. Katja ja Tanja olivat voit- tamassa Futsalin SM- kulta 2011. Marko on tullut ikuistettua maali- vahtihommissa myös sis- konsa Katjan tekemiin tau- luihin.

Mustakankaan Aappo keräilee erilaisia pulmia.

Neljättä polvea edusti Susannan valmistama taulu.

Tällaisella sakilla riittää harrastuksia. Esillä olleiden lisäksi löytyy ainakin soit- tamista ja sävellystäkin. Jääkiekkoa poppoosta pelataan useammassakin joukkueessa, muita urheilu- lajeja laidastalaitaan ilman joukkuetta. Moottori-

pyöräilijöitä löytyy miehistä ja naisista. Erilainen järjes- tötoiminta on myös aika suosittu harrastusmuoto.

Sili Koivikon ja Elvi Lattulan (sisarukset) käsitöitä vuosikymmenten ajalta järjestivät näytteille Elvi Lattula (oikealla) ja Silin tytär Aune Sisko Koivikko.

Pienoismalli Lehtosaaresta

Yrjö Verkasalo

Olen syntynyt ja elänyt Lehtosaaren talossa. Tämän talon on rakentanut isäni Jaakko Verkasalo, Asuinrakennuksen seinässä on vuosiluku 1918, jolloin se on siirretty joen toiselta puolelta Asunmaalta valmiiksi kehäksi salvettuna. Ajan hammas oli pureskellut alkuperäisiä rakennuksia niin, että niiden tilalle jouduttiin rakentamaan uutta. Asuinrakennus on yhä paikallaan, mutta sitäkin on muutettu ja laajennettu. Pari vuotta sitten tuli mieleeni, että koska vanhasta pihapiiristä on vielä valokuvia ja muistikuvia jäljellä, yrittäisin tehdä Lehtosaaren vanhasta pihapiiristä pienoismallin.

Pihapiiriin kuului neljä rakennusta: Asuinrakennus, navetta, puoji ja sauna sekä näiden lisäksi vielä kaivo. Lisäksi on 60 metrin päässä olevat maakellari ja riihi, joka on peruskorjattu viime kesänä. Asuinrakennuksen eteläpuolella on vinttikamarin ikkunan yläpuolella koristekuvio, jossa ylhäältä tulevat kolme nuolta kohtaavat ellipsin mallisen kuvion (maailmankaikkeuden). Tämä kuvio on aiheena Verkasalon sukkurussa. Puojin päädystä oli sodan aikana tuuligeneraattori, jossa 8 metrin korkeudessa noin 2 metrin mittaiset pyörivät siivet jauhoivat 6 voltin sähköä. Sähkö siirtyi kaapelia pitkin asuinrakennukseen köökiin, jossa oli ladattavana kylän radioakut. Akut toimivat tuulettomina aikoina varavirtalähteenä pirtin kahdelle ja köökin yhdelle lampulle.

Saunasta on jäänyt mieleen että se yritti palaa ainakin kaksi kertaa. Äiti oli viemässä solkuja lampaille, kun isä huomasi, että lieskat löivät saunan ovesta ulos. Isä sieppasi äidiltä solkuämpärin ja tyhjensi sen liekkejä kohti. Homma onnistui niin hyvin, että palo sammui siihen paikkaan. Toisessa tapauksessa olin jo minäkin mukana. Oli jouluaatto. Unto vinkaa oven raosta muita velimiehiä tulemaan ulos. Minä odotin kovasti joulupukia ja ajattelin, että siellä sitä nyt hommataan. Jälstä

päin kuulin, että sauna oli ollut tulella. Palo sammutettiin ja joulusaunassa käytiin niin kuin muinakin jouluaattona. Sauna palveli loppuajan halkoliiterinä ja lopuksi purettiin pois.

Kaivo oli siihen aikaan vinttikaivo. Pitkä parru oli puolivälistä saranoitu maassa lujasti pystyssä olevaan kaksihaaraiseen tukkiin. Parrun toisessa päässä oli salko ämpäreineen ja toisessa päässä paino. Ämpärillä nostettiin vesi kaivosta ja kaadettiin kouruun, jota pitkin se meni karjakeittiöön ja navettaan.

Sanonta "meni kuin hohtimet kaivoon" tarkoittaa sitä, kun isäntä meni sitomaan ämpäriä salon päähän rautalangalla. Siinä sitten hohtimet lipsahti ja putosi kaivoon, ja siellä pysyi 6 - 7 metrin syvyydessä. Vedennostohommiin sattui sellainenkin tapaus, kun ämpäriä täytettiin Eero-veli oli mennyt ottamaan kyytiä kaivon vintin toiseen päähän - nousihan se noin 5 - 6 metrin korkeudelle. Laho hirsi katkesi, ja niin Eerolle tuli äkkinäinen reissu Oulaisiin, jossa lääkäri Varila ompeli tarvittavat tikit syntyneeseen haavaan.

Pienoismalliin olen koittanut soveltaa mittakaavaa 1:30, eli 15 metriä pitkä asuinrakennus on mallissa 45 senttiä pitkä.

Eemil Parkkilan

aaltopahvipienoismalleja. Epe on harrastanut rakentelua jo nuoresta ja valmiita töitä on kotiin kertynyt useita. Nykyisin poikaa kiinnostavat erilaiset historialliset rakennukset.

- 13.00 Ruokailu Hietalankantissa ja Ukko-Pekassa
Ruokailutauon aikana mahdollisuus tutustua Jatulintarhaan
- 14.30 Sukuseuran vuosikokous Ukonkantin auditoriossa
Lapsille runorastisuunnistus vuosikokouksen aikana
- 15.30 Kahvit ja kakkukekkerit Ukonkantin kahviossa
- 16.00 Tutustuminen Vihannin tsasounaan ja omatoiminen
hautausmaakierros

Päivän aikana on mahdollisuus tutustua sukuseuralaisten harrastenäyttelyyn Ukonkantin tiloissa.
Iltapäivän taukojen aikana voi ostaa sukuseurojen, kotiseutuyhdistyksen ja kyläyhdistysten tuotteita ja julkaisuja.

Järjestelyvastuussa olevat toivottavat kaikille mukavaa päivää sukulaisten ja ystävien seurassa!

Suvun Tunnukset

Isännänviiri on kooltaan 50 X 400 cm ja on sopiva 8 - 9 metriseen lipputankoon.
Hinta 53,00 euroa

Pöytästandaari

siihen kuuluu kirkas metallitanko sekä marmorijalusta.
Sekä viirin että standaarin on suunnitellut graafikko Kaisu Klemetti.
Hinta 28,00 euroa

Sukukorut

ovat malliltaan samat kuin kuusikymmentäluvulla tehdyt korut.

Naisten koru 70,00 €

Kalvosinnapit 50,00 €

Solmioneula 50,00 €

Sukukirja

Verkasalot, Vihantilainen talonpoikaissuku

sidottu, 562 sivua

Hinta 40,00 euroa,

Tuotteiden tilaukset tehdään sukuseuran "tavaravastaavalle":

Ilkka Verkasalo

kirjeellä

Verkaperäntie 195 B

86360 Ilveskorpi

puhelimella

040 5817 912

Sukukirjoja voi tilata myös

Eija Hanhinevalta (Tinatie 6, 86400 Vihanti) ja

Pekka Verkasalolta (Haukantie 38, 04320 Tuusula tai puh.
050 555 3295).

Tuotteet lähetetään postissa ja mukana tulee lasku.

Hintoihin lisätään mahdolliset postituskulut.

Tuotteiden muunlaisesta toimittamisesta (esimerkiksi nouto) voi sopia tilaamisen yhteydessä.

